JEDNA KONKRETNA PRIMJENA PRINCIPA PASTORALNE SPECIJALIZACIJE

Sam život nameće i donosi sobom rješenja problemima, koji su dozreli. Tako je u profanom, civilnom, životu; tako je i u crkvenom. Aktualne i korisne ideje nađu uvijek, prije ili kasnije, nekoga, tko će ih zastupati, pa i realizirati. Šta je bio i nedavni opći crkveni sabor, nego glasnik i realizator takvih dozrelih ideja?

I specijalizacija je pastve jedna od njih. Najprije se je osjetila kao potreba; zatim se je, malo pomalo, probila kao princip; poslije su je stali, sve više, uvoditi i u praksu — s početka najviše u onu lokalnu i pokusnu; — na koncu je postala i zakonom. I postajat će sve više i na sve širim područjima crkveno - pastoralnog života. Perspektiva je u tom pogledu potpuno jasna.

I kod nas se s tim počinje. I o tom se piše. Za neke se je stvari i konkretno plediralo. I u »Službi Božjoj«. Na primjer, za samostalne katehete po gradovima i dekanijama.

A, evo, sad se javila druga konkretna inicijativa s područja pastoralne specijalizacije kod nas. Posve spontano. Sa terena. Od zainteresiranih.

U Zagrebu su redovnice — ne znam, da li kolektivno, ili je to učinila neka družba u svoje ime — zatražile od Ordinarijata, da im za njihove kuće i zajednice po provinciji, osobito za one po župama, odobri skupnog ispovjednika - redovnika, koji bi, svakoga tjedna, obašao njihove filijale i poispovijedao im sestre.

Prilike su ih na to prinudile. Ne mogu svagdje po župama imati ispovjednika, koji je za to kvalificiran: i dobom, i izobrazbom, i moralnim autoritetom, i iskustvom iz duhovnog života. A i neprilično im je, pa i nepoželjno, da se ispovijedaju pred svećenikom, kod kojega služe i koji je uvijek s njima i među njima.

I našle su rješenje. Rješenje najnaravnije, najostvarljivije, najbolje. Palo im je oko na muške samostane. Ima u njima ljudi, koji nijesu vezani na neku svagdanju dužnost u samostanu. Mogu biti odsutni dan, dva u tjednu. Mogu i putovati: danas ima za to svagdje sredstava i veza. Bez poteškoće bi mogli na takvom jednom putovanju obići sestarske kuće na određenom području: periodički, po stalnom redu, na stalan dan. I svakoga tjedna. Treba samo za to izabrati pravoga čovjeka. A više filijalnih sestarskih kuća lako će mu plaćati putne troškove i skroman honorar: »pro rata«; po ključu.

Eto, kako lijepa inicijativa odozdol: od onih zainteresiranih! A posve u novom — zapravo starom, najstarijem, originalnom — stilu crkvenosti: one, gdje svi imaju pravo riječi i prijedloga; one obiteljske; one mnogoljudnog i mnogovrsnog naroda Božjeg, a pod ocima vjere široka srca i blage ruke!

Niče, eto, pomalo saborsko sjeme, koje je dosada samo klijalo u zemlji. Pravi »aggiornamento« dolazi. Pobožni, pastoralni, tradicionalni. Redovnicama se pruža mogućnost za bolju i solidniju ispovijed i sustavnije duhovno vodstvo. Uvodi se pastoralna specijalizacija. Redovničkom se kleru i muškim samostanima otvara plodan novi djelokrug: izvansamostanski, pastoralni; baš u duhu saborskih parola o većoj pastoralno-apostolskoj aktivizaciji redovništva, a potpuno u okviru njihova specifičnog poziva; na području, gdje će

najviše moći dati i učiniti, a bez i najmanje štete po svoju specifičnu i tradicionalnu misiju nositelja više duhovnosti i viših asketskih ideala; bez rizika posvjetovnjačenja i lajicizacije.

Ideja je, čini nam se, dobra, pa i vrlo dobra. Pojedinosti su, dakako, stvar mjerodavnih. Gdjegje će valjda taj jedan, kolektivni, sestarski ispovjednik moći posluživati, na svome teritoriju, sve sestarske kuće i raznih družbi. Gdjegdje će ih opet, takvih kolektivnih ispovjednika, biti možda i više — i iz raznih redova i samostana — i za sestre jedne družbe napose.

A gdje nema (muškoga) samostana, može krajevni sestarski ispovjednik biti i koji vrijedan svjetovni svećenik: negdje župnik s koje centralne župe, ako ima kapelana, a negdje možda i umirovljenik.

Problem je, na svaki način, otvoren i — aktualan. A zadugo je vapio za rješenjem. Bit će takvih problema još. A najbolje je, da i kod njih inicijativa dođe do onih direktno zainteresiranih, a dobronamjernih.

Dolazi već. I kod nas. I u samoniklu obliku. Šta su drugo naše »župske sestre«? Šta su drugo naše ženske i redovničke »katehistkinje« i orguljašice i oni tečajevi, što se, s toliko truda, za njih priređuju? Šta su drugo i naše, sve češće i spontanije, svećeničke rekolekcije po dekanijama? I naši svećenički tečajevi i kongresi?

Crkva živi i modernizira se, u Duhu Svetom, i bez »modernizma« i »modernista«!

Č. Č.

EXEMPLA TRAHUNT...

Pošao sam na put. Pred tri godine. Baš nekako u ovo, zimsko vrijeme. Bilo je i snijega, a i studeni izobilje. Još više nego ove godine. Sjećam se dobro, kako sam jedne večeri već u debeli mrak, s autobusne stanice, s kovčegom u ruci, koračao sâm prema obližnjem svećeniku između dva zida snijega, viših od mene.

Taj put je bio posve privatna karaktera. Pa ni plana, unaprijed zacrtana, nisam imao. Nisam putovao zato, da vidim, kako drugi rade. Samo usput ću i to pogledati. Napose nisam kanio forsirajućim tempom mijenjati mjesto za mjestom, župu za župom. Unaprijed sam, naprotiv, odlučio samo na dva mjesta ostati malko dulje, da se ljudski rastresem i odmorim. Bile su zimske školske ferije. Ali faktički se je moje putovanje okrenulo u posjet mnogim župama i župnicima, u kratkom vremenskom razdoblju, i izgledalo je, kao da sam putovao sa željom, da se obogatim lijepim iskustvima i poticajima.

U mjesto svoga djelovanja vratio sam se pun lijepih doživljaja i s još većom voljom za rad u Božjem vinogradu. Imam to zahvaliti svojoj starijoj i mlađoj braći svećenicima — njihovu primjeru, njihovu oduševljenju, njihovoj revnosti. Ti su mi doživljaji dali i inspiraciju za prvu propovijed iza povratka. A tako su me impresionirali, da ih se i danas živo sjećam.

Zahtjev je normalne ljudske naravi, da čovjek drugima pripovijeda ono, što je sam doživio. Lijepe stvari za ugled, a loše za opomenu. I ja ću ovdje iznijeti bar neke stvari, što sam ih vidio. Ali